

Kelemen Zoltán
Ezredvég

A száműzött parkjában disznók legelnek.
Tarlott bokrai között hideg szél fűtül.
Bulya gyomban kis nefelejcskek enyésznek,
Agg tölgyfája alatt kondás ül egyedül.

Ósi kastélya már dűledezik, romlik;
Elborult ég alatt köröz a varjuraj,
Fáinak szép rendje lassacskán megbomlik,
Sétányán nem csendül vidám csevely, kacaj.

Szomorú-szép szemmel nézi a kagylóból
Vénusz a lassan változó, foszló képet;
Halhatatlanul áll, szép teste márványból,

Látott itt sokféle kedves-boldog népet
Bódultan pezsgőtől, szerelemtől, tánctól,
S lám hallgatnak mostan kik egykor beszéltek.